

Naenkrat so utihnile ženske . . . V sobi je za trenotek zavladata čudna, nedopovedljiva tišina . . . Iz bolnikovih oči izginil je zadnji slabotni žarek lučice . . .

Končano! . . .

Tu —

»Vinko!«

O! Zemlja bi se morala odpreti in dati nazaj svoje žrtve in počiti groze in žalosti bi moralo vsako srce ob tem kriku. Kajti zakričala je bolesti blazna duša, ker se jej je ločitev zdela nemogoča.

Ločitev duše od telesa — to je naravno, umevno. A ločitev duše od duše, to je nenaravno, to je vnebovpijoče . . .

In res se je zgodil čudež in Vinkova duša se je za trenotek vrnila . . .

Prestrašeno je v Vinkovih očeh zaplapolala lučica in nedopovedljivo, nezapopadljivo je, kako je izrekel besedo:

»Angela!«

— — — — —
Ako kdaj slišim, da se je omožila ta udova, izgine mi vera v idejale.

I v a n k a.

Matija Šlibar.

Spisala Ivanka.

Temu Adamovemu sinu poverjena je bila prav skromna uloga v ogromnej, kompliciranejši igri »Življenje«. Zakaj — ne vem; a možno je pač, da samo zato, ker morajo biti igrane tudi take male vloge, da pridejo »večje« tem ložje do svoje prave veljave in efekta.

Tudi ne vem, ako je Matija Šlibar sam kdaj koga interpeliral ali hotel interpelirati, radi tega. Vem le, da je on igral svojo ulogo jako dostojno, skoraj sramežljivo. Bal se je pred vsem, vzbuditi kakorkoli zanimanje občinstva in bila mu je največja želja, ostati do do cela neopažen. Menda je imel za to svoje vzroke.

Bil je skrajnje tiha, mirna duša — vsaj na videz — in njegova skromnost bi sodila v kaka samostanska pravila.

Znancev Matija Šlibar ni imel mnogo in še manj ali celo nič prijateljev. V družbo je pač zahajal; ostajal pa je v njej vedno le skromen poslušalec ali gledalec. No, svet rad vara druge, često sebe.

Splošno se je sodilo o njem, da mu je dovolj, da sploh živi ter ima vrhu tega še svojo, vsekako sloko službico, ki mu dovoljuje

ravno toliko časa in gmotnih sredstev, da se vsak dan enkrat za silo naje, tu in tam spije čašico pive ali vina, ter se naspi do sitega. Namesto zajutreka je namreč navadno po jedno uro dalj spal.

Nihče, nihče ni mislil na to, da ima Matija Šlibar ne le želodec, marveč tudi srce. Srce, v kojem stoji žrtvenik, kakor stoji v vsakem srcu, in sicer žrtvenik še cel in neporušen in neoskrunjen in da ogenj na njem plapola še v neoslabljeni, prvotni, čisti moči.

Predmet Šlibarjeve ljubezni je bila ženska kakor čudno bi se to tudi marsikomu zdelo.

Bila je to hči njegove gospodinje, sicer tudi blagajničarka večje trgovine. Lepa bi se na prvi pogled nikomur ne zdela; a kdor jo je opazoval natančneje, videl je, da so njene poteze vsekako precej trde a zelo pravilne. Sosebno njen stas, bil je izredno popoln. Štela pa je vsekako že 25 pomladi in njeno obnašanje bilo je, dasi neprisljano in neodurno, vendar zmerno in mirno, kakor je lastno mislečim, duševno naobraženim ljudem.

Šlibar je videl v njej dovršenost ženske popolnosti Bila mu je pojm lepote in vzvišenosti. Jutranja zora in jasna nebesna modrina in žarki zahajajočega solnca in milina zvezdnate noči in srebrne niti lunine luči in cvetke in vsa krasota — za vse, za vse je imel le en pojm, en izraz: Zora! . . .

In ves svet in vse življenje in vsak njegov dih bila je: Zora! Tudi njegova duša bila je samo: Zora!

In ljubil jo je, kakor dan ljubi svoje solnce in svoje rože, kakor noč ljubi svoje zvezde in svoje rože, kakor morje ljubi svoje dno in svoje rože in kakor človek ljubi svojo dušo in svoje rože. . .

In noč je čula njegove koprneče vzdihne in v noč so se nevdržno, drzno in divje vzdigale njegove želje in noč je vsezavala v sé neizrečeno milino, mehko in nežnosti ljubezenskih akordov njegove duše. . .

Ah! Matija Šlibar bil je v takih trenutkih človek, samo človek v vsej veličini in strahoti. . .

A za to vedela je samo noč, temna, skrivnostna in molčeča. Šlibarju namreč ljubezen ni vzela razuma, pač pa mu ga je zbistrila. In imel je dovolj moči in poguma, reči sam sebi: »Bedak in brezčasten suženj je oni, ki svojo ljubezen izpostavlja usmiljenju« . . .

 Današnji „Slovenki“ priložili smo „Vabilo na naročbo“ kakor prilogo.

